

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.459 van 26 september 2008
in de zaak RvV 27.738 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. WALLEYN
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 november 2007 "tot afneming van een identiteitskaart voor vreemdelingen en verblijfsrecht" en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen. [REDACTED]

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WALLEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2004, in functie van zijn huwelijk met een Portugese onderdaan, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 14 oktober 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel met het oog op bijkomend onderzoek.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd op 24 februari 2005 in het bezit gesteld van een positief samenwoningverslag.

1.4. Bij schrijven, gedateerd op 14 februari 2005, bracht de procureur des Konings de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op de hoogte van het feit dat hij aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand geadviseerd had om het door verzoeker afgesloten huwelijk niet te erkennen.

1.5. Verzoeker werd op 21 februari 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.6. Op 23 februari 2005 vroeg de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken of de identiteitskaart voor vreemdelingen die aan verzoeker werd afgeleverd, gelet op het advies van het parket, diende ingetrokken te worden.

1.7. Op 2 maart 2005 deelde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen mee dat het door verzoeker afgesloten huwelijk werd overgeschreven en dat de aan verzoeker afgeleverde identiteitskaart voor vreemdelingen niet meer kon ingetrokken worden.

1.6. Op 15 september 2006 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de identiteitskaart van verzoeker in te trekken en over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 20 november 2007 zijn beslissing van 15 september 2006 in te trekken.

1.8. Op 20 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tevens een nieuwe beslissing houdende de afname van de aan verzoeker afgeleverde identiteitskaart voor vreemdelingen. De motivering van deze beslissing, die verzoeker op 16 mei 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) Op 14/09/2006 werd een aanvraag tot vestiging ingediend door de onderdaan van Pakistan, (), geboren te (), op ()

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 19/08/2004 werd afgesloten met mevrouw () van Portuge(s)e nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte met het nummer 2004/885 overgemaakt, opgesteld te Denemarken.

Op 14/09/2004 werd een bijlage 19 afgeleverd en op 14/09/2005 werd een attest van immatriculatie uit(g)gereikt. Op 21/02/2005 werd nadien een identiteitskaart voor vreemdelingen uitgereikt.

Overwe(g)ende dat de buitenlandse akten met betrekking tot de staat van personen worden erkend in België indien ze voldoen aan de voorwaarden die worden vermeld in de oude versie van artikel 570 van het gerechtelijk wetb(o)ek, dat nog steeds van toepassing is op akten die werden opgesteld voor de inwerking(t)reding van het wetboek van internationaal privaatrecht (1/10/2004).

Dat een van deze voorwaarden de afwezigheid van strijdigheid met de beginselen van openbare orde is.

Overwegende dat artikel 146 bis van het bu(r)gerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaal(t) dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de

intentie van minstens een van de echt(ig)enoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, als strijdig met de openbare orde.

Overwegende dat de volgende feiten aanto(ing)en dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd:

De betrokkene was illegaal in het land sinds 2002. Sinds die periode heeft hij meermaals geprobeer(d) om op basis van art. 9§3 zijn situatie te regulariseren. Echter deze aanvraag werd steeds onontvankelijk verklaard. Daarna heeft betrokkene toch een verblijfsvergunning bekomen op basis van een huwelijk met een Portuge(s)e onderdane. Deze Portuge(s)e onderdane had geen verblijfsvergunning voor België op het moment dat de betrokkene zijn vestiging aanvroeg. Het huwelijk is aangegaan in Denemarken. Een land waar beide partners geen banden mee hebben.

Bovendien stelt het parket van Antwerpen in haar advies van 11/02/2005 dat er redenen zijn om het huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers gezien er (een) vermoeden is van een schijnhuwelijk. De man vroeg namelijk asiel aan in België en kreeg op 14/06/2004 een bevel om het land te verlaten. Tevens werd er niets ondernomen in België of Portugal, landen van hoofdverblijf (van) de partners, om te huwen. Het openbaar ministerie wordt ook geconfronteer(d) met een stijgend aantal buitenlandse huwelijksvoltrekkingen tussen Pakistaanse mannen en Europese vrouwen in landen waar er geen enkele controle is op de oprechtheid van de huwelijksintentie en het huwelijk een formaliteit is. Tevens worden dergelijke huwelijken afgesloten in een (land) waar, beho(udens tegenbewijs, geen der partners binding mee heeft. De rechtsgeldigheid van het huwelijk kan ook op basis van art. 18 (openbare orde) en art. 27 (wetsontduiking) van de IPR codex en of de uitzonderingsclausule van art. 19 IPR codex betwist worden.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen () en () afgesloten huwelijk te erkennen in België. Bijgevolg wordt de identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken, aangezien de schendin(g) van artikel 146 B.W. een geval van manifeste fraude vormt.

(...)

Bijgevolg dient conform artikel 35, eerste lid van het KB van 08/10/1981 de verblijfsvergunning aan de vreemdeling te worden ontnomen. (...)"

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 november 2007 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd evenzeer op 16 mei 2008 aan verzoeker betekend en is gemotiveerd als volgt:

"(...) Artikel 7.2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn. Regelmatig verblijf verstreken. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering in zoverre deze gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele schorsing of vernietiging van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie en dat hij hoe dan ook verplicht is om, zelfs in het geval de beslissing geschorst of vernietigd wordt, een nieuw bevel aan verzoeker ter kennis te brengen.

De Raad stelt vast dat in casu overgegaan werd tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze twee beslissingen hebben tot gevolg dat de rechtstoestand van verzoeker fundamenteel gewijzigd wordt en zijn zo nauw met elkaar verbonden dat zij niet los van elkaar kunnen beschouwd worden. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het aanvechten van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder blijft verder in gebreke aan te tonen op welke grond hij verplicht zou zijn om, indien de bestreden beslissingen vernietigd zouden worden, over te gaan tot de betekening van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

2.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de behandeling van de zaak slechts korte debatten vereist, waardoor de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen behandeld worden. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Gegrondheid van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel.

Verzoeker betoogt dat een administratieve beslissing niet enkel gemotiveerd dient te worden in feite doch ook in rechte en dat in de eerste bestreden beslissing geen enkele bepaling wordt ingeroepen die een wettelijke basis kan leveren om een einde te stellen aan een verblijfsrecht.

Verweerder erkent dat geen wettelijke basis werd aangegeven in de eerste bestreden beslissing aangezien hij stelt dat "(...) niet valt in te zien welke wettelijke basis had dienen te worden aangevoerd voor de loutere intrekking van een beslissing die op foutieve gronden gesteund is."

Verweerder betoogt verder dat een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht indien dit verblijfsrecht verworven werd ingevolge een manifest bedrog en bijgevolg toepassing kan gemaakt worden van het beginsel "fraus omnia corrumpit." Deze stelling kan gevolgd worden op voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht (cfr. M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, Die keure, 1994, 93-96).

De Raad dient evenwel vast te stellen dat in casu niet wordt aangetoond dat verweerder zou zijn misleid door verzoeker op het ogenblik dat verzoeker tot de vestiging werd toegelaten. Verweerder verwijst in de eerste bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker een tijdlang illegaal in het land verbleef, dat verzoeker meermaals poogde een verblijfsmachtiging te verwerven en dat hij slechts een verblijfsrecht verwierf naar aanleiding van zijn huwelijk met een Portugese onderdaan. Daarnaast merkt verweerder op dat de Portugese echtgenote van verzoeker nog geen verblijfsvergunning voor België had op het ogenblik dat verzoeker zelf een vestigingsrecht aanvroeg en dat het huwelijk tussen de echtelieden werd aangegaan in een land waarmee geen van beide partners een band had. Deze gegevens waren verweer-

der evenwel allemaal bekend toen hij verzoeker op 21 februari 2005 in het bezit stelde van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Verweerder was derhalve van oordeel dat de door verzoeker opgezette constructie niet bedrieglijk was en uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden waarom deze gegevens meer dan twee jaar later plotseling anders dienen beoordeeld worden. Verweerder verwijst weliswaar naar een advies van het parket van Antwerpen van 14 februari 2005, dat hij pas zou ontvangen hebben nadat reeds een vestigingsrecht werd erkend, doch in dit advies worden, naast een aantal algemeenheden waarvan niet blijkt dat deze op verzoeker betrekking hebben, slechts de feiten herhaald die verweerder reeds kende en initieel niet als bedrieglijk kwalificeerde. Uit dit advies van het parket kan in casu dan ook niet afgeleid worden dat verweerder misleid werd.

Er dient te worden besloten dat de motiveringsplicht werd miskend nu verweerder in de eerste bestreden beslissing niet aangaf op welke juridische grond deze beslissing werd genomen en dat het kennelijk onredelijk is en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens deze zelfde gegevens, na twee jaar, te "herappreciëren" om tot een ander besluit te komen.

Aangezien ten onrechte besloten werd tot de intrekking van het vestigingsrecht van verzoeker kon er geen toepassing gemaakt worden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert dan ook terecht aan, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing tot intrekking van een identiteitskaart voor vreemdelingen genomen, door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 20 november 2007.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 20 november 2007.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN.

De voorzitter,

G. DE BOECK.